

PILGESPEJDE 1964

En spejder
holder af
dyr

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps

Redaktør: Ruth Estrup,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
I redaktionen: Ruth Vallentin,
Nete Gemark og en
patulje bladlus.

Administration og ekspedition:
Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkelt-abonnement (se
bagsiden).

Postbox: Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri,
Odense.

„Pigespejderne“ nr. 7
udkommer 1. oktober.
Bidrag til „Pigespejderne“
indsendes ca. 40 dage før,
bladet skal udkomme.

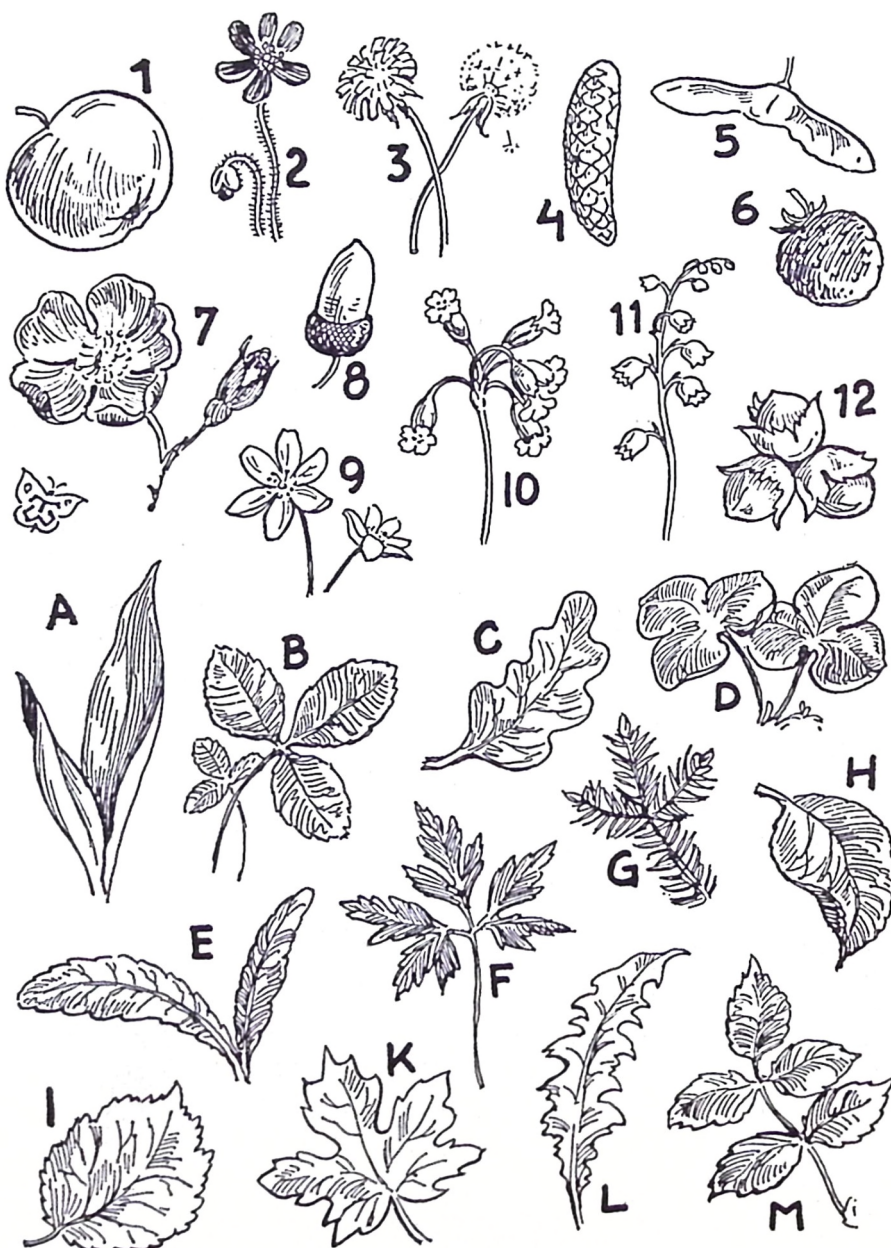
INDHOLD Nr. 6 1964

Kender du navnene på blade, blomster og frugter?	102
Annesofie fortæller (6)...	103
Tinka	104
Spejderhjælpen 1964 står for døren	105
Spejderhjælpens børne- have i Grønland	106
Frimærker	107
Alle tiders efterårsferie...	108
Patuljehjørnet	110
Duelighedstegnenes parade, nr. 6	111
Spejderne hjælper - i Israel	112
Læsehesten	113
Indbydelse	113
Det stod i avisen	114
Postbox	115

Kender du navnene på disse blade, blomster og frugter?

Hvilke numre og bogstaver hører sammen?

(Den rigtige løsning kan ses side 115)

Her i huset har vi haft mange dyr. En gang, da ungerne var små, kom en af dem henrykt hjem og satte en stor papkasse på køkkenbordet og råbte: „DEM må vi have“! Det viste sig at være en dværghane og to høns. Dem havde vi megen glæde af, først havde vi dem i en slags hønsegård, men snart kom de ud i haven, og vandrede rundt til pynt for sig selv og til skade for alle bede. De havde velklingende navne, hanen f. eks. hed „von Nippinggale“, og de undså sig ikke for at gå på et frokostbord og nådigt nappe af, hvad de mente, de kunne lide (og det kunne de).

Han har forresten mange navne. Men det er ligegyldigt, han adlyder ingen af dem. Han forstår, hvad han vil forstå: „Skal vi gå på gaden?“, „Vil du have et kødben?“, „Kan du hente far?“. Ellers synes han ikke at høre særlig godt, og det kunne man naturligvis tale med dyrlægen om...

Her i Norden er vi jo stort set gode ved vore dyr. Det kan hænde, I tiggede og bad om at måtte få det eller det dyr — naturligvis ville I passe det selv, I ville elske at passe det med vand og luft og mad og renlighed. Da der var gået en måned, var det ikke så morsomt

Hvad tænker skildpadder?

Skildpadder har vi haft. Mærkelige dyr! Sikkert meget begavede, men vanskelige at opnå kontakt med. Sommetider kan de henrykke ejeren ved at spise salatblade, til andre tider synes de at leve af støvet under møblerne og deres egen uudgrundelighed.

Naturligvis har vi da levet sammen med *undulater*.

Når man har en enkelt, kan man som bekendt komme i udmærket snak med den, men aldrig i skænderi, fordi den så storartet bare gentager, hvad man siger, og det kan alle lide. Har man flere, ser det morsomt ud med de mange farver. Det hænder, de pirker buret op og forsvinder ud og slutter sig til en gråspurvegadedrenge-flok og flyver fra have til have. De griser vældigt fra deres bure, dun og avner står ud i rummet.

Vi har også haft en *tam mus*, som gjorde sit til at folk ikke ville besøge os og en dag sagde, at nu måtte vi vælge mellem Nebukanezar og gammelt venskab! Jamen vi blev da nødt til at advare alle med vræl: „Pas på! PAS PÅ!!! Træd ikke tilbage, Nebukanezar sidder lige bag dig“. Han var hvid og giftede sig med en almindelig brun dame, og de fik tigerstribede børn, og så blev det for meget, vi måtte bede dem finde et andet sted at bo. Og det er svært at forklare en musefamilie *det* på en kold vinterdag.

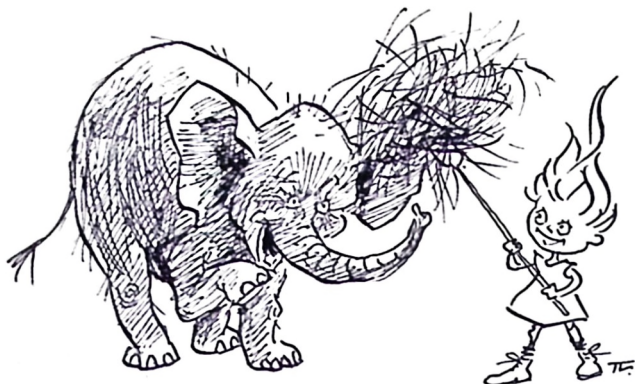
Gladest har vi vist været ved *hunden*, som jeg skrev om i et andet brev til jer, det om trofasthed. Han kom som de andre dyr nærmest ved et tilfælde, men nu er han husets midtpunkt. *Alle* spørger efter ham, til ham, når de kommer ind ad døren, og han elsker at blive pyldret om; jeg har ham mistænkt for at stikke snuden ind i varmeapparatet for, at nogen skal bryde ud i jammeråd: „Oh, Kristoffer har varm snude, han er syg!“

som da dyret var så nyt, og mon ikke den skikkelige mor i huset lige kunne... jo, jo det kan vi som regel, sørge for vand, for luft, for foder og hente den forelskede hund mange haver henne, hvor den sidder og savler i havelågen.

Vi bliver så oprørte, når vi læser om dyrplageri, vi synes ingen straf er hård nok for den, der glemte at give koen mad, hesten vand, misbrugte dem, slog en hund ihjel, pinte en kat. Vi ved imidlertid godt, at i andre kanter af verden er husdyrene ikke i den grad medlemmer af familien, og vi læser om en råhed, der får alt i

Undskyld — men jeg er allergisk overfor katte!

os til at vende sig. Men hvad andre gør eller ikke gør er for så vidt ligegyldigt. Det vigtigste er altid, hvad jeg selv gør. Gør jeg min pligt? Er jeg (i dette tilfælde) god imod dyr? — Der er mennesker, for hvem det er en nødvendighed med dyr, de må ligesom have dem mellem hænder, noget levende. Andre er af temperament ret så ligeglade. Det er så forskelligt også med *det*. Men man kan ihvertfald, hvis man gyser ved synet af en kat, mener at alle hunde lugter, undulater larmer, og heste er farlige — sørge for ikke at vise sin uvilje, ikke sære dem med upassende bemærkninger! Jeg er f. eks. selv det fine „allergisk“ overfor katte, jeg kommer til at nyse, får røde øjne der rinder o. s. v., hvis en kat endelig vil sidde på mit skød eller stryge sig mod mine ben. Men jeg beder da altid de katte, jeg sådan møder i ande folks hjem,

bære over med den svaghed, for fejlen er da så sandelig min, så jeg vræler ikke: „Ud med det dyr, jeg tåler det ikke!“. Jamen sådan gør høflige mennesker da ikke?

Forøvrigt er der da andet at være god imod end tigre, gråspurve, elefanter og små biller.

Der er jo det, der gror. Piger skal jo nu altid plukke buketter, når de ser blomster, — det ligger i deres natur, samlere som de er. Men senere finder de et par fine fjer eller et par blanke sten, og glemmer buketten, der ligger og falmer i det vemodige eftermiddagslys. Og ser piger blanke knopper i træerne, straks må de op og vride, dreje, knække grene af. Ja, jeg ved jo ikke, om et træ kan tænke. Men måske havde det på sin måde glædet sig til at strække netop denne gren op i vårlyset — de var jo så vidt, så langt netop de knopper . . .

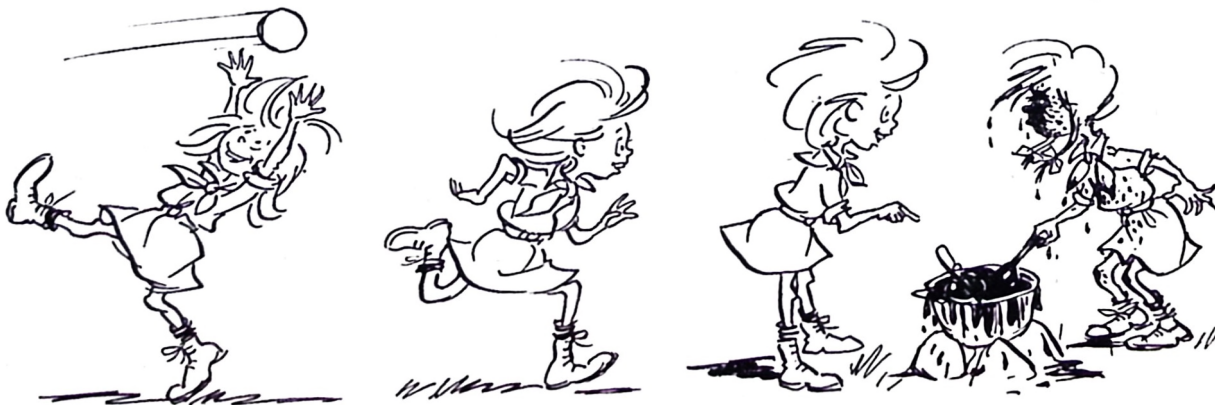
Når man er forelsket (og det er så dejligt at være forelsket op over alle skorstene, og op i den blå luft, intet er som det!) ja, så må man jo se sin elskedes navn alle vegne, og drengene må skære det i et træ. Men det gør ondt at blive skåret i, selv af en forelsket hånd! Vend jer derfor til at male navnet i stedet, prøv de nye speed-markers, de er nemme at male med, og farven holder længe.

Når I har læst dette, så gør alvor af at gå den tur med hunden, at købe den sild til katten, og det læs ho til huselefanten af det bedste, giv skildpadden et bad — den trænger til det!

Lad os være ekstra gode mod vore venner i dag!

Annesofie

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Har du noget imod at jeg fisker min bold op af din søvs?

Musikinstrumenter for Spejderhjælp

Da Prinsesse Margrethe på sin rejse til Østen besøgte den by, hvor Red Barnet i mange år har ledet en spedalskhedsstation, og hvortil Spejderhjælpen sidste år sendte 250.000 kr., kom bornene og forærede prinsessen en hel mængde musikinstrumenter som tegn på deres taknemmelighed mod de danske børn, der havde hjulpet med at skaffe penge til de syge børn.

Måske har I læst i aviserne, at disse musikinstrumenter blev udstillet i København sammen med tronfølgerens øvrige gaver, og at Prinsesse Margrethe forærede instrumenterne væk til spejdere fra de fire korps.

Her ser I Prinsesse Margrethe og Prinsesse Benedikte blive modtaget af spejdere, og på billedet side 114 står nogle af spejderne og betragter de spændende musikinstrumenter.

Spejderhjælpen fortsætter med at hjælpe spedalskhedsarbejdet i Indien. Der er nu planer om at oprette endnu en hjælpestation i nærheden af Red Barnets nuværende station i Pogiri.

Spejderhjælpen 1964 står for døren

Spejderhjælpsugen er fra den 14. til den 20. september.

Mon I har forberedt jer???

☆

Jeg mener, har I planlagt, hvordan I bedst kan tjene penge til Spejderhjælpen?

☆

Der skal *arbejdes* for pengene, og god forberedelse giver bedst resultat.

☆

Tal med din tropsfører om de planer I har i patruljen.

☆ ☆ ☆

Sidste års spejderhjælp kom op på over 400.000 kroner! Deraf tjente de blå pigespejdere næsten en trediedel, d. v. s. 146.647 kroner og 13 øre.

Pengene blev fordelt på følgende måde:

Red Barnets spedalskhedsarbejde i Indien	kr. 250.000
Ydre Missions spedalskhedsarbejde	- 65.000
Nodlidende, danske børns ferieophold	- 20.000
Til etablering af børnehaver i Holsteinsborg	- 100.000

Hvordan tjente man så pengene de forskellige steder?

Vi kigger i kortene fra sidste år

Ved at kigge i arbejdskortene kan vi se, at der har været mange gode ideer og mange forskellige slags job, f. eks. optagning af kartofler og gulerødder, bær- og frugtplukning. Fremstilling af husflid og færdselstælling. Nogle byer har lavet marked og boder. De blinde spejdere i Refsnæs har lavet husflid og solgt det på en bazar, derved tjente de 100 kr. til Spejderhjælpen. — Nogle har været legetanter ved børneselskaber eller på anden måde hjulpet, hvor der var gæstebud, og mange, mange har babysittet og gjort rent. 6 blåmejsere har lavet bazar i Roskilde og tjent over 200 kr., og en trop pudsede sko på torvet og tjente 245 kr.

Nu gælder det om at være opfindsom, energisk og flittig, for resultatet til Spejderhjælpen skal jo helst være lige så flot i år.

✱ Spejderhjælpen støtter fortsat spedalskhedsarbejdet i Indien. Desuden har vi en særlig opgave på Grønland — se næste side.

Spejderhjælpens børnehave i Grønland!

Grønlandske
børn
mangler
børnehaver.

Vil du være
med til at starte
en børnehave
i Holsteinsborg?

Spejderhjælpens
børnehave ...

Sejler man op langs Grønlands godt 2.000 km lange vestkyst, vil man tit få lejlighed til at undre sig over, hvor forskellige de byer, man løber an, i virkeligheden er. Naturen bliver barskere og mere storslået, jo højere man kommer mod nord.

Nogenlunde midtvejs mellem Grønlands sydspids og Thule ligger *Holsteinsborg*. Byen strækker sig overordentlig smukt op ad fjeldsiderne. Omtrent midt i byen rejser kirken sig smuk og enkel, men beherskende bybilledet.

Et stykke inden man når kirken, ligger et lille, såre beskedent hus. Beskedent er det, men det er til gengæld nok det ældste hus i Holsteinsborg. Det er den gamle, fredede præstegård. Den er stillet til rådighed for *Red Barnet*, og vi er glade for den, for her har vi en lille børnehave til 30 børn. Men børnehaven er håbløst for lille. Allerede i 1956 spurgte man indtrængende: „Hvornår kan I dog skaffe os en større og mere tidssvarende børnehave?“. Det måtte foreløbig stå hen, for der var byer, der slet ingen børnehave havde, og disse byer måtte man først tænke på.

Nu er Holsteinsborg imidlertid en by i stærk udvikling. Her ligger Grønlands ene skibsværft, vist nok det største. Og her, og det er navnlig vigtigt, når det drejer sig om børnehaver, skal fiskeindustrien i stigende grad udvikles. Gennem mange år har der været et salteri, der nedsalter torsken, så den bliver til tørfisk. Og her beskæftiges en del kvinder. Men des mere fiskeindustrien vokser, des flere kvinder der skal i arbejde, des større bliver presset for at få en større børnehave.

Fjelde og indsøer og havn er nu engang ikke de bedste legepladser for børn i børnehvealderen, når de er alene, mens mor er på arbejde.

Derfor håber vi, at spejderne vil hjælpe os i *Red Barnet*, så Holsteinsborg inden for længe kan få sin børnehave — den kunne passende komme til at hedde „Spejdernes børnehave“. Lad os lige i denne forbindelse nævne, at der i en årrække har været et fortræffeligt spejderarbejde i Holsteinsborg.

Fritz Lerche

Frimærkeindsamlingen

I skal have megen ros! I har samlet 91,235 kg frimærker til Grønland. Desuden er der indkommet 1833 Dronningemærker.

Grønlandsaftenen v/ divisionschefen for Grønland blev vundet af 1. Haslev trop, som havde samlet 11,020 kg frimærker.

En tropssang, forfattet af Annesofie, blev vundet af 2. Slagelse trop, som havde samlet ialt 612 dronningefrimærker.

Ved salget af frimærkerne er der indkommet kr. 902,00.

Alm. frimærker.

Følgende har indsendt over 3 kg frimærker:

1. Haslev trop	11,020 kg.
Sct. Georgstroppen	6,350 -
Margrethe trop, Roskilde	6,300 -
Haderslev trop	5,000 -
Leonora Christine flok	4,470 -
Sct. Agnes trop, Roskilde	4,425 -
1. Absalon trop	3,325 -
Spejderskolen (Søren)	3,300 -
2. Esbjerg trop	3,275 -
Klampenborg trop	3,150 -
Svanetroppen, Hvidovre	3,000 -

Dronningemærker.

Følgende har indsendt over 100 mærker:

2. Slagelse	612 stk.
2. Odense	594 -
Spejderskolen	210 -
Sct. Georgstroppen	112 -

Tak for jeres flid! — Vi samler og klipper videre...
Næste gang vil vi gerne støtte Stig Guldbergs børnearbejde.

☆ ☆ ☆

En tak fra Grønland for frimærkerne

Se til frimærket, min ven!

*Dets nytte skyldes,
at det kan holde fast ved en ting,
til det når målet.*

B.P.

Kære spejdere.

Billedet ved denne lille hilsen er taget under førertræningen i Grønland — sommeren 1963.

En af de ivrigt lyttende — varmt påklædte grønlandske spejdere — er Charlotte, som er tropsfører for spejderne i Christianshaab.

I husker måske, at det bl. a. var for at hjælpe spejderne i Christianshaab til at få indrettet et modelokale, at vi klippede frimærker i et halvt år, indtil udgangen af april 1964.

Det fine resultat af indsamlingen — 902 kr. — er jeg

meget imponeret over, og alle I, der var med i opgaven, skal have stor tak for jeres indsats.

Vi glæder os til at gøre gavn med disse penge.

Hvad oplever da vore spejdere i troppe nord for polarkredsen?

I et af sine sidste breve fortæller Charlotte, at hun sammen med sine patruljeførere og drengespejderførerne var på en weekendtur til Claushavn, hvor de besøgte spejderne.

Om lørdagen samledes de i skolen, hvor de fortalte hinanden om deres spejderarbejde og sang, legede og optrådte for hinanden. Om søndagen gik de i kirke sammen, før de påbegyndte den lange slædetur hjem.

Sct. Georgsdag ville de fejre oppe i fjeldet, hvor de ville tænde bål — læse Sct. Georgsbudet og forny spejderloftet. Hvis det altså ikke blev snestorm!

Og så synes jeg, I skal høre, hvad pigespejderne i vor nordligste trop i Upernavik oplevede til deres thinking-daymode.

De mødtes om eftermiddagen i bibliotekslokalet på skolen og samledes omkring en stor globus og havde masser af levende lys. De sang og optrådte for hinanden, bl. a. udklædte som kinesere og indere. — Hver patrulje havde lavet deres patruljedyr og dekoreret det med 25-ører.

Men pludselig kom distriktslægen for at bede spejderne om hjælp til at underrette befolkningen om faren ved trikonose. Der var dagen i forvejen blevet skudt en bjørn ude på isen, og inden man fik dyret undersøgt, havde man gjort sig til gode med bjørnesteget.

Spejderne blev sendt afsted med det samme til hver husstand for at fortælle om kog- og stegetid, samt bede alle møde på sygehuset på et bestemt klokkeslet til medicinkur.

Hvad mener I om en sådan lynhurtig goodturn?

Det var et par glimt fra spejderarbejdet i Grønland. Læs så lige BP's ord igen og tænk på, at målet for det frimærke, I kommer i nærheden af, ikke er nået, for det er klippet af kuverten og sammen med mange andre frimærker — samlet i troppen — sendt til korpsets frimærkeindsamling.

Hvem mon samler flest til det næste gode formål?

Grethe Øjford.

Har I planer
for efterårsferien?

Alle tiders efterårsferie

„Rævene“ i Haderslev 2 rtæller om, hvordan man laver en vellykket oktober„lejr“ for hele patruljen

Nu skal I høre om vores pragtfulde efterårsferie sidste år.

Ideen fik vi, da en spejderfar påstod, at vi vel også var spejdere, for at forældrene kunne blive af med os i ferierne. Da vi ikke måtte ligge i telt, satte vi — efter nogle „krigsråd“ i patruljen — en annonce i avisen, som lød omtrent således: „Otte blå pigespejdere tilbyder at hjælpe på gård i nærheden af Haderslev mod kost og logi på holoftet“. Et par dage efter fik vi svar fra gårdejer Nørregård i Oksbøl, ca. 8 km nordvest for Haderslev. Han ville meget gerne have os ud, fordi han syntes, det var en morsom idé.

Vi begyndte straks at planlægge turen, og tirsdag den 15. oktober mødtes vi med cykler og oppakning foran byens amtssygehus. Vi cyklede glade og forventningsfulde ud af landevejen, og efter kort tids forløb nåede vi gårdens indkørsel, hvor vi havnede i en stor flok køer, som spærrede det hele. Den eneste, som ikke blev helt stiv af skræk var Snaps. Hun fo'r rundt og klappede køerne mellem de lange horn. Lidt efter blev vi frelst af en ung mand, som sagde, at han var ældste søn på gården og hed Andreas. Han ejede nabogården, men stuehuset stod tomt, og der skulle vi bo, fordi der var for koldt på deres holofter.

Vi var naturligvis ellevilde over al

den luksus og gik i gang med at gøre rent. Vi havde selv hver en lille klapstol med, og der stod et stort rundt bord i huset, som vi måtte bruge. Skvat vaskede gulv, så det hele sejlede i flere timer efter, Trine og Østers fik ild i komfuret, og vi andre fyldte madrasvårene i laden. Efter at vi havde spist den medbragte mad, kom hr. Nørregård, hans kone og Andreas, over og besøgte os. Hr. Nørregård bød os velkommen og fortalte os lidt om det arbejde, vi skulle gøre i de kommende dage.

Lidt efter gik snakken lystigt, og det endte med, at patruljen sang flestemmigt for dem. Da de var gået, gik vi i seng i en fart for at være udhvilede til næste dag.

Den næste dag var vores allesammens flittige Trine først oppe og fik tændt komfuret. Kl. 7,30 hentede vi mælk på den anden gård, og efter morgenmaden og oprydningen kom hr. Nørregård op med hele favnen fuld af garnstumper fra selvbinderen, som skulle flettes til kogrimen. Det øsede nemlig ned, så vi ikke kunne arbejde ude. En halv time senere blev vejret lidt bedre, og vi blev inddelt efter en arbejdsplan, der så således ud: Østers, Strauss, Snaps og Skvat: samle nedfaldne æbler på en plantage i nærheden — og måle, hvor tykke slagtegrisene var om maven! Kylie, ABCdin: I køkkenet og skrælle æbler

og koge rødbeder og æbler. Trine og Lillemor: Flettede grimer i vores eget køkken.

Vi skulle arbejde fra 9—12, og resten af tiden måtte vi lave lige hvad vi ville. Den eftermiddag var vi ude og se Nis og Peters (de 2 yngste sønner på 14 år) hytte, som de havde bygget i skoven. Den var vældig flot, og de havde sovet i den hele sommeren.

Hjemme, hvor Trine og jeg eksperimenterede med æblegroden, kom der en mand og reparerede skorstenen, men han må have tabt noget ned i den, for pludselig kunne vi intet se for røg. Da vi havde konstateret, at det ikke brændte nogen steder, slukkede vi komfurilden og åbnede en lem i skorstenen efter at have sat en kasse under. Vi var nær blevet kvalt i årgammelt sod, som væltede ud og efter nogen tids forløb dækkede os fuldstændigt. Vi fandt en spade i laden og gik i gang med at skovle sod ud. Da vi var færdige, kom de andre hjem, og de gik over i stalden og fodrede grisene med æbleskræld. Snaps optragede på grisene, og jeg må sige, at de blev meget artige efterhånden.

Torsdag og fredag arbejdede vi ligeledes om formiddagen og morede os om eftermiddagen. Torsdag kastede vi med redningsreb og fik besøg af „Dannevirke“, den lokale avis, som

gerne ville have en rapport og nogle billeder af os. Fredag var vi på orienteringsløb, og da vi kom hjem, lå der to poser wienerbrød og kager til os med hilsen fra „den sorte“ og „den røde hånd“. Det viste sig senere at være vore spejderforældre, der havde været på spil. Om aftenen hyggede vi og sang for de af gårdens folk, der lidt efter lidt kom ind og ville være med i hallojet.

Torsdag aften ventede vi besøg af vores tropsfører (som oven i købet slet ikke kom, fordi hun var blevet forhindret) og havde forrygende travlt med at blive færdige med opvask og oprydning, så Nis og Peter blev jaget ud for ikke at forstyrre. Lidt efter hørte vi noget rumstere på staldtaget, og da Snaps gik ud for at se, hvad der gik for sig, sad Nis og Peter overskrævs over tagryggen og lyste med en lommelygte. De erklærede, at de gerne ville smage vores rødbedebøffer, så Snaps sprang ind og nappede et par stykker fra fadet. På tilbagevejen tørnede hun lige ind i maven på hr. Nørregård, der havde

set lysskæret fra taget og nu var meget vred på „sine fordømte lømler“. De blev sendt lige hjem og på hovedet i seng, — og midt på gårdspladsen stod Snaps betuttet med sine rødbedebøffer.

Hele lørdagen var alle (frivilligt) udkommanderet i roemarken, fordi vejret var så fint, at det skulle udnyttes (det lærer man jo at tage hensyn til på landet).

For aftensmaden sagde vi farvel til alle dyrene, og bagefter pakkede vi og gjorde rent efter os. Kl. 20 sagde vi farvel til hele familien og kørte glade og opstemte hjem (og omme).

Det har været lærerigt at prøve at bestille noget for føden, og det var også sundt med al den friske luft og det hårde legemsarbejde. Dertil kommer al den glæde, vi har haft af at knytte venskab med en familie på landet. Vi er inviteret til at holde week-ends og ferier på gården, og vi har besøgt dem to gange siden efterårsferien. Den ene gang hjalp vi i roerne, og den anden gang hentede vi otte juletræer, som vi fik foræret.

Når frosten er af jorden, skal vi ud og plante træer i skoven, der hører til de to gårde.

Det ville være morsomt, hvis andre ville tage ideen op efter os, og jeg vil til sidst give nogle råd på grundlag af de erfaringer, jeg har gjort:

- 1) Hvis man ikke i forvejen kender en familie på landet, og derfor vil sætte en annonce i avisen, så sæt den i avisen i god tid.
- 2) Sørg inden lejren for at få nøjagtig at vide, hvor meget der kan regnes med af naturalier fra gården.
- 3) Medbring regntøj, overalls og gummistøvler.
- 4) Forbered noget, der kan gores indendørs i fritiden, når det regner.
- 5) Tag *aldrig* imod betaling for arbejdet. Bønderne kan lide, når nogen vil hjælpe uden betaling.
- 6) Vær i forvejen indstillet på at arbejdet er strengt, og sæt en ære i at yde jeres bedste!

Venlig hilsen

Anne Birthe Holck (Strauss)
Haderslev

Fra venstre: Østers, Kylie, Lillemor, Strauss, Skvat, Trine med hatten og Snaps foran. A-B-C-din er ikke med her.

Billedet til højre: Snaps i færd med at opdrage grisene...

Patrulje- HJØRNET

Angående „En ejendommelig pinselejr“

Der var mange patruljer, der var enige med os i, at det var en ejendommelig måde, „Svalerne“ lå i pinselejr på.

Et af de bedste svar kommer fra „Glenterne“ i Kalundborg. Deres svar bringer vi her samtidig med, at vi sender præmien til patruljeføeren, Ellen Krogh, „Glenterne“, Esbern Snares trop.

I dette referat af Stærepatruljens pinselejr er den første ejendommelighed — patruljens antal medlemmer, nemlig 16. Dette kunne man måske endda anerkende, hvis ikke disse 16 senere i fortællingen omtales som „patruljerne“. —

Stærene slår lejr et sted, hvor ikke ét træ er at se, hvilket tyder på en temmelig dårlig tilrettelæggelse af lejren; senere viser det sig dog, at teltene enten er blevet flyttede, eller også er en skov på ubegribelig vis pludselig vokset op, idet en enlig nattevander undres over den såre naturlige larmen fra teltlejren midt i skoven. — Ved patruljens ankomst strømmer regnen ned i tykke tove, hvad der af mangel på trolige øjenvidner må ak-

cepteres, og Stærene benytter den særeste fremgangsmåde, da de vil rejse telte. Nogle af de 16 kunne jo bære teltdugene og dermed undgå at snavse dem til, mens andre spredte teltunderlagene (som senere optræder som dørmåtter??) ud og satte pløkke i. Stærene sætter imidlertid endebarduner i allerførst (intet under, at de har besvær med at lempe teltstængerne på plads, når de desuden må stikke dem igennem huller i teltunderlaget?). Dernæst sætter man hjørneposter til at holde fast i bardunerne — vi ville jo simpelthen sætte pløkke i — og binder bardunerne sammen to og to. Mærkværdigt, at de telte kan stå, det må være et særligt patent. — Nu iler Stærene i læ og

begynder straks at gøre teltene utætte ved at hefte ting og sager op på teltvæggen; patruljen burde vide, at man i regnvejr ikke må røre teltdugene, da regnen så vil trænge ind. —

Endelig kommer solen frem, den er nær sin nedgang, og deraf slutter Stærene, at klokken er henad fem, ingen har nemlig ur med. Bortset fra, at dette sidste er yderst forkasteligt, kan klokken umuligt være fem ved solnedgang i pinsen, den må være otte—ni om aftenen. — I betragtning af, at det senere viser sig, at der ligger sne, som har overlevet både styrtregn og pinsetemperatur, kan intet vel efterhånden betragtes som umuligt, men usandsynligt er det dog.

— Der tændes bål med friske grene, i særdeleshed pilekviste; disse har imidlertid marv og kan ikke brænde, friske grene ejheller, og endvidere bør man aldrig brække friske grene af træer og buske. Alligevel kastes de til bunke, hvilket end mere skulle umuliggøre foretagendet; men hvad sker? — Ilden futter lystigt, klart og rent i kvaset. De Stære må være troldmænd!!! Føde indtager de dog, omend ikke meget — og dårligt fordelt. Måltidet betegnes som overdådigt? — Patruljeføeren mener nu, at der er bestilt nok den dag? Man lader opvasken stå, blæser reveille i en fløjte og går i poserne. Rent bortset fra, at opvasken må have været meget lille som følge af måltidets art, skal man aldrig lade opvasken stå til næste dag, det bliver en dårlig vane. — Reveillen blæses ellers altid på horn, al respekt for patruljeføeren, som formår at spille den på fløjte. Reveille blæses om morgenen.

— Kulsort nat sænker sig over Stærepatruljen? I pinsen er de lyse nætter jo ellers begyndt, men kulsort nat lyder jo ganske sandsynligt i betragtning af, at solen næste morgen står op i vest. Kan det ene forekomme, kan det andet vel også. — Men alligevel!! — Vi håber, at Stærene slap helskindede hjem.

Med hilsen. *Glenterne,*
Esbern Snares trop, Kalundborg.

Patrulje konkurrence 1964

„Duelighedstegnenes
parade“

Nr. 6

I kan vinde 25 kr.
til patrulje-
kassen hver måned!

Hvilket duelighedstegn arbejder Bigger og Spjæt med denne gang?

Opgave nr. 6 afsluttes senest 15. november.

Tilmeld din patrulje nu til efterårets
duelighedstegn.

Læs reglerne i „Pigespejderne“ nr. 1-5.
Resultatet sendes til Pigespejdernes redaktion,
Lundsgade 6, København Ø,
og skal være redaktionen i hænde senest
16. november.

Resultat af konkurrencens Duelighedstegn nr. 1

„Fotograf“ blev vundet af

„Merkur“, I Soltrop, Holbæk.

Indsender: Marianne Hartvig Nielsen.

Merkurpatruljen får 25 kr. tilsendt.

Ny tilmeldte patruljer:

„Gemserne“, II Nakskov, nr. 4.

„Gemserne“, II Nakskov, nr. 5.

„Svanepatruljen“, Glamsbjerg trop, nr. 5.

„Delfinerne“, III Folehave trop, nr. 5.

Her præsenterer vi Mariannes bedste billede:
„Nymfe nyder morgensolen“

Spejderne hjælper...

I ISRAEL

Israel, det lille land i mellemøsten, er et af de mest spændende lande i verden at høre om. Lige fra tidernes begyndelse har der været noget ganske særligt ved jødernes, „Guds udvalgte folks“ land, og efter 2. verdenskrig, da landet igen fik selvstændighed, begyndte en helt ny tid, som også var helt forskellig fra alt, hvad man kender fra andre landes historie.

Omkring århundredskiftet opstod i Europa en bevægelse, der havde til formål at gøre Palæstina til en selvstændig stat for alverdens jøder under det gamle navn Israel. I selve Palæstina arbejdede grupper i fællesskab mod dette mål, og større eller mindre grupper i mange lande begyndte også at uddanne sig til at tage et nap i det gamle Jødeland. Jøder fra alle egne af verden strømmede til Israel for at begynde en ny tilværelse, ofte efter nogle frygtelige år i angst og elendighed, og i alle tilfælde med håb om en lys og lykkelig fremtid. Og stadig kommer flere og flere „hjem“ til deres gamle land.

Selvfølge maa spejderarbejdet i et så særpræget land også være noget for sig. Dreng- og pigespejderne hører under samme fælles forbund og har en række ting fælles. F. eks. er blåmejsers emblem det samme som ulveungernes, ligesom også drenge- og pigespejderne har fælles emblem. Spejderemblemet indeholder således både lilje og trekløver iflg. interna-

tionale krav. I flokkene er dog pigerne for sig og drengene for sig, og juniorspejderne fra 11–14 år er også hver for sig, med selvstændigt program, ganske som vi har det herhjemme. Men når man er fyldt 15 år, bliver man automatisk seniorspejder, og så arbejder pigerne og drengene i fællesskab på det samme program: at hjælpe landet. Der er et studieprogram, der bl. a. omhandler jødefolkets historie og nationens genfødsel, og i sommerferien arbejdes der i kibbutzerne, specielle israelske gruppesamfund, der er baseret på samarbejde og fællesskab, og her gælder det først og fremmest landbrug.

I løbet af vinterhalvåret hjælper spejderne til med aften-undervisning i hebraisk for de mange tilflyttere, og efter sprogtimerne undervises der i israelsk sang og folkedans, og derved arbejder spejderne med på at gøre landets nye borgere fortrolige med landets skikke og traditioner, som for de fleste er fremmede og ukendte. De fleste tilflyttere bringer traditioner med sig fra deres tidligere hjemland, og det siger sig selv, at der er meget at vænne sig til, når man begynder en helt ny tilværelse.

Landet må arbejde hårdt for at skaffe føde og boliger, og overalt, hvor det overhovedet er muligt, er spejderne med. Der er i Israel værnepligt både for piger og drenge, for drenge 2½ år, for pigerne 2 år.

Stadig kommer flere „hjem“ til deres gamle land.

For visse ungdomsorganisationer, herunder også spejderne, er der truffet en særlig aftale, der går ud på, at efter en kort militær træning, fortsætter man i landbrugsarbejde. På denne måde er Israels spejdere til stadighed med til at hjælpe at bygge op. *Moti*

Læsernes
egne
anmeldelser.

Lisbeth
fik tilsendt
en bog i præmie
for en tidligere
anmeldelse
og fortæller her
om den
præmierede
børnebog

ANNE HOLM'S BOG „DAVID“

Den forældreløse David flygter fra en fangelejr, hvor han har tilbragt hele sit liv, med et kompas, en flaske vand, en kniv, en æske tændstikker, et stykke brød og sæbe. Fra den græske by Saloniki sejler han som blind passager til den italienske by Salerno. David har fået besked på at flygte nordpå til Danmark. På sin vej op gennem Europa lærer han, at han ikke er som andre børn, f. eks. kan han ikke lide at lege krig som de andre børn, da han jo selv har oplevet den i al dens grusomhed. Han lærer også skønheden at kende, han har kun én gang set en blomst der havde forvildet sig hen imod lejrens mur, og her i Europa var der jo et hav af dem.

I Schweiz opdager han ved et tilfælde, hvem der er hans mor, hvor hun bor (i Danmark), og hvorfor lejrchefen hjalp ham til at flygte. David overvintre hos en streng bonde oppe i Alperne. Om foråret begiver han sig igen på vandring med bondens hund „King“, der senere ofrer sit liv for, at David ikke skal blive taget til fange igen. Endelig når David til Danmark og genforenes her med sin mor.

Lisbeth Andersen.

☆ ☆

Joan Grant: „DEN RØDE FJER“

Denne bog er for „folk over fjorten“. Vi mangler yngre anmeldere; læses der mon aldrig nogle gode bøger af patruljens menige medlemmer? Der er stadig bøger at vinde for de vakse!

Denne bog foregår blandt nordamerikanske indianere længe før Amerikas opdagelse, og den handler om pigen Piyanah og hendes plejebroder Raki. Piyanahs moder bestyrker dem i deres kærlighed til hinanden for at gøre dem egnede til sammen at bekæmpe den overtro og frygt, der har skabt en kløft af bittert had mellem krigerne og kvinderne.

Efter moderens død bliver de adskilt for i syv år at forberede sig på at blive hovdinge for en ny stamme, og for at slå bro over hadets kløft må Raki i de syv år bo i kvindernes lejr, for at han kan lære at tænke som en kvinde, og de får tillid til ham, mens Piyanah må gennemgå den hårde krigeruddannelse sammen med stammens drenge for at vise, at en pige kan være lige så modig og udholdende som de.

Piyanah og Raki må gennemgå frygtelige prøver for at opnå den røde fjer, det højeste tegn på udholdenhed og

mod, og som koster de fleste, der forsøger derpå, livet.

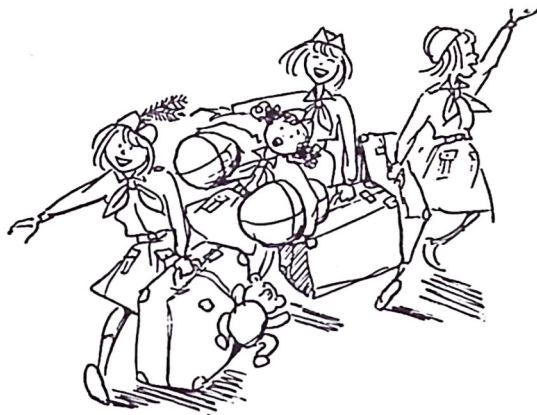
Men den røde fjer er ikke det egentlige mål for Raki og Piyanah, kun et middel til at skabe tillid hos deres stamme, således at „Sorgfuglens“ kraft nedbrydes, og kærligheden tilsidst forener krigere og kvinder og lærer dem at besvare de store jægers spørgsmål: „Hvor mange mennesker er lykkeligere, fordi du blev født“.

Det er Piyanah, der er fortælleren, og når I læser bogen, vil I føle, at hun er en del af jer. Menneskene er ens dybest set, uanset at tro og skikke er forskellige, andre steder og til andre tider.

En af de bedste bøger, jeg har læst.

Billigudgave i Samlerens Lommebøger.

Hep (Staldknægt for Læsehesten)

Indbydelse...

USA INVITERER TIL SENIOR-STORLEJR I 1965

De amerikanske pigespejdere afholder i tiden 15.—28. juli 1965 en Senior Girl Scout Round Up i staten Idaho med ca. 10.000 deltagere.

Til denne lejr indbydes fra Danmark et eller flere „hold“ à 2 seniorspejdere i alderen 16—17—18 år.

Forud for lejren er det meningen, at gæsterne skal opholde sig ca. 4 uger i private hjem og sammen med stedlige seniorspejdere danne patruljer, som følges ad til lejren. Opholdet i U. S. A. vil således strække sig over tidsrummet 16. juni—28. juli 1965. Hertil kommer rejsetiden.

Deltagerne skal selv betale: rejseudgifter fra Danmark til U. S. A. og retur, alle udgifter til pas, visum, lægeundersøgelser, vaccinationer og andre nødvendige forberedelser samt personlige fornødenheder og lommepenge under hele turen.

Indbydelsen dækker: rejse i U. S. A. — fra ankomststed til værtsdistriktet, fra værtsdistriktet til lejren og fra lejren til afrejsebyen. Desuden lejrkontingent samt syge- og ulykkesforsikring (indtil 500 dollars) under hele turen. Værtsdistriktet sørger udover opholdet også for evt. lokale transportudgifter samt for telte og andet lejrudstyr (herunder soveposer, spisegrejere etc.).

Læs mere om betingelserne i Førerbladet. Ansøgning må være korpsset i hænde inden 1. oktober 1964.

et ikke på tide at
fikse uniformen op.

Redigeret af Paw

Indiske musikinstrumenter.

Som tak for „Spejderhjælpen“s støtte til Red Barnets spedalskhedsarbejde i Indien overrakte Prinsesse Margrethe indiske gaver til 16 pige- og drengespejdere fra de fire korps. Gaverne bestod væsentligst af primitive musikinstrumenter, der alle er fremstillet omkring spedalskhedscetret Pogiri. Overrækkelsen blev overværet af den indiske ambassadør og de fire spejderchefer.

„Nogle af de musikinstrumenter, I i dag har fået, er sjældne og fine, andre har ingen værdi i sig selv. Det, der har betydning, er den glæde, der ligger bag gaven“, sagde prinsesse Margrethe. „Jeg fik dem ved en fest, hvor beboerne kom med hver sin ting. Det er i taknemmelighedsfølelsen, værdien ligger. Instrumenterne er meget blandede, men store eller små er de en tak for en hjælp, som man er meget glad for derude, hvor de kommer fra.“

Prinsesse Benedicte i Fællesrådet.

Prinsesse Benedicte har efterkommet en anmodning fra korpsets repræsentanter i Pigespejdernes Fællesråd om fremtidig at deltage i fællesrådets møder for at holde sig orienteret om pigespejdernes arbejde.

Pigespejdernes Fællesråd er sammensat af fire repræsentanter for hvert af de to korps, Det Danske Pigespejderkorps og KFUM-spejderne i Danmark.

Dronningen har i mere end 25 år været fællesrådets aktive formand og leder personligt rådets fire—fem årlige møder.

Pigespejdernes nye lejrplads indviet.

Chefen for Det danske Pigespejderkorps åbnede den smukke 11 tonder land store lejrplads i Nylars, der har fået navnet Baunehøj.

Efter mere end to års forarbejde, som medlemmerne af Det danske Pigespejderkorps på Bornholm ivrigt har deltaget i, kunne pigespejdernes korpsschef, fru Ellen Arkild, Haderslev, i går åbne lejrpladsen Baunehøj i Nylars. Højtideligheden overværedes af cirka hundrede spejdere samt næsten lige så mange interesserede tilskuere, og der blev sagt mange rosende ord om den smukke, hensigtsmæssige lejrplads.

Pladsen blev købt af Det danske Pigespejderkorps i foråret 1962 fra ejendommen Baunehøj i Nylars mellem Akirkebyvej og Søndre Landevej. Den er på elleve tonder land og var ved overdragelsen bevokset med en del fyrretræer, som spejderne selv har fjernet, ligesom de har plantet et ganske anseeligt læhegn om lejrpladsen. Til det store arbejde har spejderne fået bistand af planteskoleejer Palle Lund, Nylars, og skovfoged Steerup, Højlyngen.

Den smukke lejrplads består af et blidt kuperet terrain, hvor der fra det højeste punkt, Baunehøjen, er en vid udsigt. De elleve tonder land giver store muligheder for en ret høj belægning, uden at det hele får karakter af en campingplads.

500 pigespejdere invaderer Hven.

500 blå og grønne pigespejdere invaderede Hven for at deltage i en skattejagt, som Sct. Georgsgildet havde arrangeret for dem med Robert Louis Stevensons bog „Skatteøen“ som forbillede.

Ballerup-spejderne kommer på museum.

De blå pigespejdere og de grønne drengespejdere rykker med Sct. Georgsgildets hjælp ind i det gamle egns-museums bygning, som ikke længere benyttes. Der kan blive to tropslokaler og tre patruljelokaler, og det hele er færdigt den 23. juni, siger man, — og netop den dag, for det er spejdernes dag i Ballerups store byfest.

Jubilæum i Glostrup.

De blå pigespejdere i Glostrup fejrede 25 års fødselsdag i april og indviede nyt spejderhus i Solvangsparken. Bedre jubilæumsgave kunne de ikke ønske sig.

Nyt spejderhus i Farso.

Beate Brahes trop har fået et dejligt hus, og der er ikke meget tilbage, som kan fortælle at det for et år siden var fyldt med kreaturer og grise, det er nemlig indrettet i krogårdens kostald. Derfor kom huset til at hedde „Nøsset“.

Skolen er begyndt igen

En kort bemærkning
fra færdselspolitiet

En gammel usik synes at brede sig igen efter at være trængt noget i baggrunden i de sidste år. Det gælder anbringelse af bl. a. skoletasker på cykelstyrene. Af to grunde bør man tage besværet med at placere tasken på bagagebæreren. En taske på styret svinger frem og tilbage og forrykker derved balancen, så kørslen bliver usikker, og desuden har den en fortvivlet evne til i det allerværste øjeblik at komme i vejen for et knæ, hvorved styringen bliver hindret, og man vælter eller kun undgår det ved et par voldsomme „slag“ med styret. Usikker kørsel på cykel i trafik, der ofte ikke levner plads til at brede sig, har i tidens løb ført til mange og alvorlige ulykker. Vær med til at bremse tendensen til, at disse ulykker igen skal tage overhånd.

Fra Trafikanten

Kære postboxvenner!

For et par dage siden fik jeg et dejligt brev fra Norge med en hel del adresser. Også fra svensk side har det lettet ikke så lidt, især for de ganske unges vedkommende, så nu er der god gang i den nordiske brevveksling.

Tænk, den norske postboxsekretær fortæller om en tropsfører/divisionschef i Kleppe på Jæren — det ved I sikkert alle, hvor er. — Hun har „6 piker og 1 gut i løpet af 10—11 år, og alle disse barna danner Nöstepatruljen.“ — Er det ikke sjovt? — Mon der findes en tilsvarende patrulje i Danmark? — Vi har fået to af Nöstepikerne ind i vores vennekreds.

Men ikke bare fra Norge og Sverige er der kommet mange adresser i den senere tid. Her er masser af fine tilbud:

Norge: — 1 patrulje fra Hamar,
Sverige: — 1 blåmejsefører, ca. 40 år, fra Stockholm,
England: — 1 spejder, 16 år,
Grækenland: — 3 fransktalende spejdere, 15 år,
Canada: — 1 spejder, 13 år, 1 blåmejsefører,
U. S. A.: — spejdere, 12—13 år,
Queensland, Australien: — 1 spejder, 12 år,
New Zealand: — 1 blåmejse, evt. en blåmejsefører,

Sydafrika: 1 spejder, 12 år,
Ægypten: — 1 spejder, 17 år.

Det er, hvad jeg kan tilbyde uden ventetid, men har I andre ønskemål eller er i andre aldersklasser, må I endelig ikke holde jer tilbage af den grund. Det vil bare være noget længere, før I får svar.

Venlig hilsen Mummy

Kender du blade, blomster og frugter?

Løsning på opgaven side 104.

1 H = Æbletræ	7 M = Vild rose
2 D = Blå anemone	8 C = Eg
3 L = Mælkebøtte	9 F = Skovane-mone
4 G = Gran	10 E = Kodriver
5 K = Ahorn	11 A = Liljekonval
6 B = Jordbær	12 I = Hassel

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en
spejderkammerat fra

(land) eller

Mit navn er

Adresse

.....

.....

Skoleklasse el. beskæftigelse

.....

.....

..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

.....

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser

på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger 1 krone i frimærker.

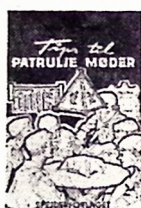
Til nyoprykkede blåmejser

Pigespejderbogen	6,00
Pigespejdersangbogen	3,00
Samme i skindbind	8,50
Probebog	0,40
Blåmejsenålen (der viser, at du har været blåmejsje)	2,50
Spejderhat, 53-60 cm (opgiv hovedmål i cm)	27,00

Til nye patruljeførere

Her er nogle bøger, som kan være dig til hjælp i dit arbejde som patruljefører:

Tips til patruljemøder	2,25
Tips til patruljeture	2,25
175 ideer til patruljemøder	2,25
Patruljesærpræg	2,25
Patruljehandicraft	2,25
Patruljen arbejder i lejr	5,00
Patruljen arbejder m. orientering	6,00
(ovenstående udgivet af KFUM-sp.).	
Patruljeførerens bog, udg. af DDS	3,00

Nyhed

Bogen „Skæg og Sketch“, udg. af KFUM-sp., indeholder mange forslag til let underholdning 6,00

Fotografier fra sommerlejren

bor du sætte i album,
Depotet har et stort udvalg i
fotoalbum og udklipsbøger

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Lundsgade 6, København Ø.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1964 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker). TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 13. 8. 1964